

1.

שְׁלֶכֶת

תיקי:

הכנסתי לתיק סדור, קלמר, מחברת תורה, מחברת נושא, מחברת מולדת, כריף עם גבינה וזיתים, דוריטוס, תפוצ'פס ומימיה.

כשעברתי ליד מדף הספרים בדקתי שוב אם הכנסתי את כל מה שאמרה המורה נועה. הזזתי הצדה מחברת מכאן ולשם, ו...הופס, היא קפצה לי ליד - ערכת העפרונות היקרתית שלי, כאלו לא אני זו שהטמנתי אותה במעמקי המדף... מביטה בי במבט מתחנן כזה של: 'אל תשאירי אותי כאן בחשף לבד'.

אין מצב! הסברתי לה במבט מחדד עפרונות. את לא באה אתי לטיול, שמעתי? לא להתענג מהשמש הנעימה, לא בשביל לחוש את הרוח הקרירה, ולא בכדי להזדהות עם העצים המשליכים את עליהם בסתו, כדברי המורה נועה הספרותית.

אבל, לחשה לי קפסת העפרונות, להזדהות עם עצי השלכת אפֿשר כאֿשר ממחישים אותם על הדף. ובדיוק בשביל זה אני כאן.

זה היה הרגע שהיא זנקה לתוך הילקוט, קרי, היד שלי הכניסה אותה עמק. שלפתי אותה באחת. לא מביאים ציוד יקר לבית הספר. בודאי לא ליום שדה עם כל הבלגן. ערכת עפרונות יקרתית ממקסיקו לא לוקחים לגן העיר. תביני, זה לא מתאים.

סגרתי את הילקוט הרמטית, כדי שלא אתחרט חלילה, ונעמדתי מול המראה.

עיני סקרו את בבואתי היטב. שני נמשים נוספים הצטרפו הלילה לחבריהם. נראה היה לי כי משהו בהופעתי חסר.

הוספתי סכה לשערי הארץ האסוף בגומיה וצעקתי לחלל הבית: "להתראות, אמא!"

"להתראות, מתק", נפנפה לי אמא לשלום.

יסכה עצרה אותי ליד הדלת, מעירה לי בקול של אחות בכורה:

"מה הקשר סכה זהבה לתלבשת?"

"קשור!" התעקשתי.

"אבל זו הסכה של הדסה", הסבירה יסכה. הטעון הזה שכנע אותי יותר מצבעה של הסכה. יסכה הגישה לי סכה אחרת דומה בהחלט. תחבתי אותה לשער ראשי, נעמדתי זקופה ושאלתי:

"ועכשו אני נראית נורמלית???"

"את אף פעם לא נראית נורמלית", למדה אותי אחותי והמשיכה לפני שהצלחתי לענות. "אבל הסכה הירקה מתאימה לך לעינים, ואת נראית עם מצב רוח עליו, אחותי הצעירה", הוסיפה.

"עכשו כבר לא", קרצתי לה. "להתראות", נפרדתי ממשפחתי בפעם השנייה להיום, וירדתי את המדרגות בדלוגים.

הדרך לבית הספר אורכת שלש דקות בדיוק, כך יוצא לי לאחר הרבה מאד פעמים. נדמה לי כי תוך רגע אני בפתח, שוכחת ששלוש דקות לוקח לי להגיע עד לשער בית הספר, ושתי דקות תמימות עד לדלת הכתה.

לא סתם טוענת המורה נועה שבנות המגיעות ממרחק או בהסעה מקדימות לבית הספר, כיון שהן לומדות להתארגן. אני מהוה הוכחה מצוינת לכיוון ההפוך. עבדה, עד שהתעוררתי היום, בשבע וחצי, כבר היו ציקי ומיקי בדרך לחידר.

ובכל זאת הגעתי היום ראשונה לפתח. נחמד לצאת מהשגרה אפילו אם זה רק טיול קצר לגן העיר.

הורדתי את כסאי ואת הכסא שלידי, לא יודעת למה הוא קים בכלל. מי צריך להניח כסא בשביל שישאר ריק?

כל חדש המורה מחליפה מקומות, והפעם הגיע תורי לשבת בספסל האחרון בטור השמאלי ליד אף אחת. זה לא הפריע לי במיוחד. תמיד הייתי החברה הכי טובה של הספרים.

פתחתי את התיק בכדי להוציא סדור, ונתקלתי בחפץ שבשום פנים ואופן לא היה אמור להיות בפנים. היתה זו חפיסת העפרונות היקרתית.

אין לי משג איך זה קרה. הלא הסברתי יפה מאד למה לא נכון לקחת את העפרונות לבית הספר. זוכרת בודאות גמורה שהוצאתי אותם מהתיק. ממש תעלומה. יסכה היתה אומרת שכך זה עם טפוסים רחפנים ומעופפים. אבל יסכה לא היתה כאן. והרגשתי את חסרונו של בלוק הציורים הענק.

הכיתה התמלאה בבלי של קולות עליזים. חני ושושי ערכו בדיקה נמרצת בין בעלות הילקוטים, מי הביאה את שני הממתקים הכי שוים. רציתי להראות את הדוריטוס והתפוצ'פס. חני, כן שמעתי, אמרה שהיא הכי אוהבת דוריטוס, אבל כשהן הגיעו עד אלי הצלצול נשמע והביא אתו את המורה נועה לכיתה, או שהמורה הביאה אתה את הצלצול.

התפלה החלה. התפללתי כמדי יום. וחלמתי כמדי שעור.

כשהמורה הכתיבה שאלות על הלוח ישבתי ברכוז גבוה עם חפיסת העפרונות היקרתית שהשתחלה לי לילקוט. הייתי מרכזת מאד.

פתאום הרגשתי צל על המחברת. זו היתה המורה.

"מה את עושה???" היא שאלה.

"מממ", גמגמתי וסגרתי את המחברת בחבטה. הבטתי בכיתה, כל החברות שלי עמדו מסדרות לזוגות עם תיקים על הגב, ורק אני יושבת לעצמי, מנסה להסתיר את המחברת מעיני המורה ויודעת שזה נסיון חסר סכוי.

"היית כל כך עסוקה שלא שמעתי?" שאלה המורה נועה בקולה הנעים.

הִנֵּהנִתִּי בְּרֹאשִׁי. "אֵת מוֹכֵנָה שְׁאַרְאָה בְּמָה הִתְעַסְקָתִּי?"

לא, אִמְרָתִי בָּאֵלֶם קוֹל. זַעֲתִי עַל כֶּסֶּאִי וְחֲשֵׁתִי זָעָה בְּאֶצְבָּעוֹת יָדִי
כְּשֶׁהִתְבֹּנְנִתִּי בַּמּוֹרָה הַפּוֹתַחַת בְּעֶצְמָה אֶת הַמַּחְבֶּרֶת.

"וֹאוּווּ!!! אֵת מִמֶּשׁ צִירַת מְכַשְׁרֶת", קִרְאָה בְּהִתְפַּעְלוֹת מִמְּשִׁית. "אֵת
מִרְשָׁה לִי לְצִלָּם אֶת הַצִּיּוֹר שְׁלִי?" שְׁאַלָה הַמּוֹרָה נוֹעָה.

יִדְעָתִי שֶׁהִיא תִּזְהָה אֶת עֶצְמָה. הַסְמָקָתִי נוֹרָא וּמִשְׁכָּתִי בְּכַתְפִּי. "אֲכַל
אוּלִי כְּדֹאִי שֶׁתִּצְבָּעֵי אוֹתוֹ קֶדֶם", הוֹסִיפָה הַמּוֹרָה, "כְּדִי שֶׁזֶה יַעֲבֹר הֵיטֵב
בְּצִלוֹם".

הַבָּנוֹת לֹא יָכְלוּ לְכַלֵּא אֶת צְחוּקוֹ, וְגִילִי מִהֵרָה לְהַסְבִּיר לְכָל הַבָּנוֹת
שֶׁכֶּבֶר הַבִּינוּ: "חֲחַחַח, תִּיקִי צִירָה אֶת הַמּוֹרָה נוֹעָה. וְהַמּוֹרָה רוֹצָה
לְתַלּוֹת אֶת הַתְּמוּנָה בְּבֵית שְׁלָה". הִנַּחְתִּי יָד מְבֹהֶלֶת עַל פִּי שֶׁתַּחֲנֹק כָּל
זָכָר לְצַחוּק.

"אִזּוֹ מָה אֵת אוֹמְרָת, תִּצְבָּעֵי לִי אֶת הַצִּיּוֹר הַזֶּה?" קוֹלָה שֶׁל הַמּוֹרָה
נוֹעָה חָף הִיָּה מְכַל בְּדֵל שֶׁל כַּעַס וּמִשְׁאֲרִיּוֹת הוֹמּוֹר.
נִעֲנַעְתִּי בְּרֹאשִׁי לְשִׁלְיָה.

"אֵת לֹא רוֹצָה לְצַבֵּעַ אֶת הַצִּיּוֹר?" שְׁאַלָה הַמּוֹרָה.

"לא", לְחֲשֵׁתִי וְהַשְׁפַּלְתִּי מִבֶּט, "אֲנִי לֹא צוֹבֵעַת אֶת הַצִּיּוֹרִים שְׁלִי".
פִּתַּחְתִּי וְסִגְרִיתִי אֶת הַתִּיקָתֶק שֶׁל נִרְתִּיק הָעֶפְרוֹנוֹת שׁוֹב וְשׁוֹב.

"חֲבֵל", הִתְאֻכְזְבָה הַמּוֹרָה. "וְעַכְשָׁיו אֶסְפִּי בְּבִקְשָׁה אֶת חֲפָצָיו לְתִיק
וְהַצְטָרְפִי ל..." הִיא סָקְרָה אֶת שְׁלֵשִׁים חֲבֵרוֹתִי הָעוֹמְדוֹת בְּזוּגוֹת וְקִבְעָה:
"הַצְטָרְפִי אֵלַי, אֵת הַזּוּג שְׁלִי!"

לא רציתי להיות זוג של המורה, אפילו לא של המורה נועה הנערצת.
אבל לא הייתה לי ברירה. יצאנו בשורה ארפה, שלשים ואחת בנות
ומורה אחת, לגן העיר, להנות מהשמש, לחוש את הרוח ולהרגיש את
השלכת.

